

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 6To/27/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7819010370
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslav Baňacký, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7819010370.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Miroslava Baňackého a sudcov JUDr. Mareka Dudíka a JUDr. Jána Slovinského, na verejnom zasadnutí konanom dňa 20. októbra 2020, v trestnej veci obžalovaného X. L., pre prečin usmrtienia podľa § 149 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. a iné, o odvolaní prokurátora a poškodených proti rozsudku Okresného súdu Rožňava zo dňa 21. 2. 2020, sp. zn. 3T/109/2019 takto

rozhodol:

I. Podľa § 319 Tr. por. z a m i e t a odvolanie prokurátora okresnej prokuratúry.

II. Podľa § 316 ods. 1 Tr. por. z a m i e t a odvolanie poškodených F. Q., nar. XX. X. XXXX v W., bytom V., H. Q., X. X, prechodne Z. XX, okr. V., ČR a splnomocnenkyne poškodených

- T. T., nar. XX.X.XXXX, Š. XXX, XXXXX,
 - V. U., nar. X.X.XXXX, L. XXX, XXX XX
 - T. Q., nar. XX.X.XXXX, Š. XXX, XXX XX
 - M. U., nar. XX.X.XXXX, L. XXX, XXX XX
 - V. U., nar. X.X.XXXX, L. XXX, XXX XX
 - R. U., nar. X.X.XXXX, L. XXX, XXX XX
 - Q. Q., nar. XX.X.XXXX, Š. XXX, XXX XX,
 - N. Q., nar. X.X.XXXX, Š. XXX, XXX XX,
- Mgr. Ing. T. F..

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Rožňava zo dňa 21. 2. 2020, sp. zn. 3T/109/2019 bol obžalovaný X. L. (ďalej ako „obžalovaný“) uznaný vinným zo spáchania prečinu usmrtienia podľa § 149 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona č. 300/2005 Z. z. v znení zákona č. 444/2015 Z. z. v súbehu s prečinom ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) citovaného Trestného zákona a s prečinom ublíženia na zdraví podľa § 158 citovaného Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

že dňa 21. 6. 2016 okolo 03.30 hod. riadil ako vodič autobusu na medzinárodných prepravách spoločnosti E. C. - M., s.r.o. W. autobus so slovenskými a českými turistami zn. H. - F., ev.č. W.-XXXFX, po štátnej ceste I-A triedy E-75 smerom od mesta W. W. F. v L. C., a v úseku cesty E. C. - C., sa plne nevenoval vedeniu autobusu a nesledoval situáciu v cestnej premávke, neprispôbil rýchlosť autobusu stavu a povahe vozovky, svojim schopnostiam a iným okolnostiam, ktoré možno predvídať, čím porušil ustanovenia § 4 ods. 1 písm. c), § 16 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke v znení neskorších predpisov, pričom na rovnom úseku zišiel z cesty na krajnicu, následne na trávnatú plochu vpravo, v dôsledku čoho sa autobus prevrátil na pravý bok a narazil do zvodidiel pri ceste, pričom v autobuse cestujúci

- X. Q., Y. Q., L. U., Y. L., Q. T. utrpeli zranenia, ktorým podľahli na mieste nehody,
- Q. Y. utrpela pomliaždenie hlavy, tržnú ranu nad ľavým okom, zlomeninu strednej tretiny ľavej kľúčnej kosti s posunom, tržnú ranu na vnútornej strane pravého ramena, pravého predkolenia, pomliaždenie

driekovej oblasti, panvy, zlomeninu II. a III. rebra vpravo, zlomeninu II. - IV. a X. rebra vľavo s únikom vzduchu a krvi do hrudnej dutiny, pomliaždenie a natrhnutie pečene, s dobou liečenia najmenej 3 mesiace,

- Y. U. utrpela sériovú zlomeninu II. - XII. rebra vpravo, zlomeninu III.-VIII. rebra vľavo s posunom a únikom vzduchu a krvi do hrudnej dutiny, pomliaždenie pľúc obojstranne, zlomeninu pravej kľúčnej kosti s uhlovým posunom, zlomeninu lopatky vpravo, zlomeninu vonkajších častí krížovej kosti s lomnou líniou idúcou do predného piliera bedrovej panvičky obojstranne, zlomeninu dolného ramienka lonovej kosti obojstranne, s dobou liečenia najmenej 8 mesiacov,

- Y. V. utrpel pomliaždenie hlavy, tržné a rezné rany na čele, temene, nose, perách, pomliaždeninu a tržno-rezné rany na pravom predlaktí, ramene a zápästí, poranenie povrchovej vetvy vretenného nervu s poruchou citlivosti palca pravej ruky, odreniny hrudníka vpravo, zlomeninu nosových kostí bez posunu úlomkov, s dobou liečenia od 21.06.2016 do 05.09.2016,

- L. V. utrpela pomliaždenie driekovo-krížovej oblasti s odreninami a krvou podliatinou, pomliaždenie ľavého pleca, oboch predkolení, tržné rany na ľavom predkolení a chrbte ľavej nohy, s dobou liečenia od 21.06.2016 do 03.08.2016,

- E. A. utrpela pomliaždenie hlavy v pravej čelovo-spánkovej oblasti, pravého ramena, pravého lakťa a pravého predlaktia, odreniny tváre, dlaní, pomliaždenie hrudníka vpravo, ľavého stehna, s dobou liečenia do 4 týždňov,

- A. I. utrpel pomliaždenie hrudníka vľavo, zlomeninu X. a XI. rebra vľavo, pomliaždenie ľavej obličky, s dobou liečenia do 5 týždňov,

- N. M. utrpela pomliaždenie driekovo-krížovej oblasti, s dobou liečenia do 3 týždňov,

- K. V. utrpel podvrtnutie krčnej chrbtice, s dobou liečenia do 3 týždňov,

- Y. V. utrpela zlomeninu základného článku palca ľavej ruky so šikmo prebiehajúcou lomnou líniou, hlboké pozdĺžne odreniny v ľavej driekovej oblasti, s dobou liečenia do 6 týždňov,

- M. N. utrpel pomliaždenie chrbta a driekovej oblasti s veľkým podkožným hematómom, pomliaždenie pravého stehna s podkožným hematómom, s dobou liečenia do 3 týždňov,

- V. T. utrpela mnohopočetné odreniny na chrbte v driekovej až krížovej oblasti, odreniny na tvári a čele, pomliaždenie pravého vonkajšieho členku, s dobou liečenia od 21.06.2016 do 08.07.2016,

- Y. Y. utrpela tržno-zmliaždenú ranu na pravom ramene, v hornej časti pravého predlaktia, reznú ranu pod palcom pravej nohy a na pravej strane chrbta, s dobou liečenia 12 dní,

- Š. Š. utrpela povrchové pomliaždenie hrudníka, s dobou liečenia do 7 dní,

- C. T. utrpel pomliaždeninu ľavého lýtka s krvnou podliatinou, ktoré zranenie si vyžiadalo jednorazové ošetrenie,

- Y. Q. utrpel zlomeninu dolnej časti ľavej ramennej kosti nad lakťovým kĺbom s posunom, pomliaždenie driekovej oblasti, s dobou liečenia najmenej 6 mesiacov,

- E. Q. st. utrpela pomliaždenie pravého stehna, podvrtnutie ľavého kolenného kĺbu s poraním zadného rohu vnútorného menisku, podvrtnutie krčnej chrbtice so zvýraznením bolesti šije a hlavy, s dobou liečenia do 6 týždňov,

- E. Q. ml. utrpela tržno-zmliaždenú ranu v oblasti vonkajšieho členka vpravo, pomliaždenie driekovo-krížovej oblasti, s dobou liečenia do 2 týždňov,

- K. V. utrpela pomliaždenie hlavy, pomliaždenie driekovej chrbtice s krvnou podliatinou so zvýraznením bolesti driekovej chrbtice, s dobou liečenia do 6 týždňov,

- R. N. st. utrpel pomliaždenie ľavého lakťa, ktoré zranenie si vyžiadalo jednorazové ošetrenie,

- R. N. ml. utrpel rezné rany na rukách, ktoré zranenie si vyžiadalo jednorazové ošetrenie.

Za to okresný súd uložil obžalovanému X. L. podľa § 149 ods. 2 Tr. zák., s použitím § 41 ods. 1, § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák., § 36 písm. j), písm. l) Tr. zák., § 37 písm. h) Tr. zák. trest odňatia slobody v trvaní 36 (tridsaťšesť) mesiacov nepodmienečne, na výkon ktorého obžalovaného v zmysle § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák., § 36 písm. j), písm. l) Tr. zák., § 37 písm. h) Tr. zák. súd uložil obžalovanému aj trest zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel všetkých druhov na dobu 84 (osemdesiatštyri) mesiacov.

Proti výroku o treste vyslovenom v napadnutom rozsudku podal okresný prokurátor dňa 26. 2. 2019 odvolanie, spoločne s ktorým predložil okresnému súdu aj odvolanie poškodeného F. Q..

Okresný prokurátor odôvodnil svoje odvolanie písomným podaním doručeným okresnému súdu dňa 8. 4. 2020, v ktorom uviedol, že okresný súd svoje správne skutkové zistenia nedostatočne vyhodnotil pri ukladaní trestu odňatia slobody. Pri ukladaní trestu mal okresný súd výraznejšie zohľadniť aj okolnosti netýkajúce sa priamo skutku, a to napríklad aj okolnosť, že obžalovanému bolo vodičské oprávnenie zadržané dňa 10. 9. 2018, avšak obvinený ešte pred tým požiadal o vydanie medzinárodného vodičského preukazu, ktorý mu bol dňa 17. 8. 2018 aj skutočne vydaný a obvinený následne v zahraničí viedol v rámci medzinárodnej prepravy pre svojho zamestnávateľa diaľkové autobusy a to až do dňa 1. 2. 2020.

Táto okolnosť podľa prokurátora vyjadruje nekritický prístup obžalovaného k spáchanému skutku a tiež vyvoláva oprávnené otázky a nedôveru aj voči jeho prinajmenej „úprimnej“ ľútosti, čo spochybňuje dôvodnosť priznania poľahčujúcej okolnosti v zmysle § 36 písm. j) Tr. zák. okresným súdom, ktorá spočíva nielen v priznaní sa k spáchaniu trestného činu, ale súčasne vyžaduje aj úprimnú, nielen formálnu ľútosť. V prípade, ak by obžalovanému nebola uznaná poľahčujúca okolnosť v zmysle § 36 písm. l) Tr. zák., došlo by k zmene pomeru poľahčujúcich a priťažujúcich okolností tak, že by nastal vyrovnaný pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, čo by sa jednoznačne muselo premietnuť aj do výšky trestu. Trest uložený okresným súdom v strede trestnej sadzby dostatočne nezohľadňuje všetky okolnosti vyplývajúce z § 34 Tr. zák.

S poukazom na neodstrániteľný následok jeho konania, okresný prokurátor zastáva názor, že obžalovanému mal byť uložený trest odňatia slobody v hornej polovici, resp. na hornej hranici trestnej sadzby so zaradením na jeho výkon do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Vzhľadom k uvedenému navrhol, aby súd zrušil napadnutý rozsudok a rozhodol v intenciách jeho odvolania.

Poškodený F. Q. vo svojom odvolaní, ktoré bolo predložené okresnému súdu okresným prokurátorom, uviedol, že obžalovaný opomenutím dôležitej povinnosti pri výkone svojho zamestnania zabil 5 ľudí, 23 ďalších zranil a 9 zostali v rôznych štádiách invalidity, keď ako vodič autobusu odignoroval najzásadnejšie časti svojich povinností, keď opakovane jazdil bez riadneho odpočinku a na poslednú cestu sa vydal s poškodeným autobusom. Obžalovaný zhruba po 2400 km jazdy autobusom, po minimálne 30 hodinách v autobuse, pokračoval v miernej ľavotočivej zatáčke rovno a na svahu sa s autobusom prevrátil. Obžalovaný si po nehode vyzdvihol vodičský preukaz a ďalej jazdil, a keď už bolo takmer isté, že mu vodičský preukaz bude odňatý, nechal si vystaviť medzinárodný vodičský preukaz a na ten jazdil naďalej, pričom medzinárodný vodičský preukaz je bez riadneho vodičského preukazu neplatný.

Podľa poškodeného F. Q., obžalovaný dopravnú nehodu spôsobil úmyselne, keď si úmyselne privodil stav nevyspania tým, že jazdil nad rámec svojich možností a navyše ešte aj s poškodeným vozidlom. Poškodený do vytýčenia hlavného pojednávania predložil okresnému súdu dôkaz o tom, že obžalovaný po nehode spáchal minimálne ďalšie tri priestupky a napriek zákazu naďalej jazdil mimo územia Slovenskej republiky až do 21. 1. 2020 na medzinárodný vodičský preukaz, ktorý je ale bez riadneho vodičského preukazu neplatný, pričom nemal platné ani lekárske prehladky, konal naďalej zisťne, pričom vyšetrovateľovi tvrdil, že pracuje ako sprievodca.

Okresný súd sa nevysporiadal s uvedenými skutočnosťami a neprihliadol na ne pri svojom rozhodovaní. Ďalej poškodený namieta aj právnu kvalifikáciu skutku, nakoľko podľa jeho názoru sa na skutok mala vzťahovať trestná sadzba až 8 rokov. Poškodený namieta aj postup okresného súdu, ktorým mu nebol vytvorený priestor vyjadriť sa. Na základe uvedeného navrhol, aby došlo k obnove konania, ktoré by mal vykonať iný súd ako Okresný súd Rožňava.

K odvolaniu poškodeného F. Q. sa vyjadril okresný prokurátor písomným podaním doručeným okresnému súdu dňa 9. 4. 2020. V ňom uviedol, že poškodený nemá právo hodnotiť skutok a skutkové okolnosti prípadu. Poškodený môže odvolaním napadnúť rozsudok iba pre nesprávnosť výroku o náhrade škody a keďže v tejto veci poškodení neboli pripustení do konania a nerozhodovalo sa o ich nárokoch na náhradu škody, jeho odvolanie považuje za bezpredmetné.

Dňa 16. 4. 2020 doručila splnomocnenkyňa Mgr. Ing. T. F. v mene poškodených (T. T., V. U., T. Q., M. U., V. U., R. U., Q. Q., N. Q.) odvolanie z dôvodu chýbajúceho výroku o náhrade škody poškodených. Podľa jej názoru, o nárokoch poškodených na náhradu škody malo byť rozhodnuté v trestnom konaní, nakoľko obžalovaný zodpovedá za škodu spôsobenú v dôsledku vedenia autobusu v súlade s § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pretože v dôsledku skutočnosti, že porušil právne povinnosti stanovené príslušnými predpismi o premávke na pozemných komunikáciách spôsobil poškodeným škodu spočívajúcu v strate blízkej osoby, pretože pri nehode, ktorú zavinil, zahynula manželka, matka a babička poškodených. Poukazuje na to, že obžalovaný ako vodič - fyzická osoba zodpovedá za spôsobenú škodu v zmysle § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

Ustanovenia § 427 Občianskeho zákonníka o osobitnej zodpovednosti nie je vo vzťahu ku všeobecnej zodpovednosti podľa § 420 Občianskeho zákonníka špeciálnym ustanovením, ale obe skutkové podstaty stoja vedľa seba a nekonzumujú sa. V tejto súvislosti poukázala i na judikát R 29/1979, z ktorého je zrejмый pomer medzi zodpovednými osobami: „I keď za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla zodpovedá prevádzkovateľ tohto dopravného prostriedku podľa § 427 Občianskeho zákonníka, nie je tým vylúčená zároveň zodpovednosť napr. vodiča motorového vozidla za škodu, ktorú spôsobil pri tej istej škodovej udalosti porušením právnej povinnosti (§ 420 OZ), pokiaľ nešlo o prípad, kedy tieto osoby za škodu sami nezodpovedajú.“ Zároveň splnomocnenkyňa poukázala aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 32Cdo 2837/2007, ktoré vyslovilo, že nielen prevádzkovateľ, ale i vodič je zodpovedný za vzniknutú škodu.

Na základe uvedeného navrhla, aby odvolací súd buď bez zrušenia napadnutého rozsudku vec vrátil súdu prvého stupňa s tým, aby o chýbajúcom výroku o náhrade škody rozhodol, alebo aby napadnutý rozsudok zrušil, pretože rozhodnutie súdu o nároku na náhradu škody poškodených pozostalých je v rozpore so zákonom.

K podaným odvolaniam sa vyjadril sám obžalovaný, ktorý uviedol, že na pojednávaní uznal vinu v celom rozsahu, taktiež svoj čin verejne a úprimne oľutoval. Trval na tom, že ako vodič havarovaného autobusu bol pred samotnou jazdou oddychnutý, dodržiaval prestávky podľa predpisu a autobus bol spôsobilý na jazdu a v dobrom technickom stave. Podľa obžalovaného je nemožné, aby človek viedol vozidlo taký čas a na takú vzdialenosť, ako to uvádza poškodený F. Q. vo svojom odvolaní. Dňa 10. 9. 2018 mu bol zadržaný vodičský preukaz. Vtedy sa informoval na polícii, či môže viesť motorové vozidlo mimo územia Slovenskej republiky na základe vydaného medzinárodného vodičského preukazu. Zo strany polície mu bolo oznámené, že jeho vodičský preukaz je predbežne zadržaný a nemôže jazdiť len na území Slovenskej republiky a pokiaľ je držiteľom medzinárodného vodičského preukazu, tak mimo územia Slovenskej republiky jazdiť môže. Tieto informácie považoval za relevantné, pretože boli získané od samotných príslušníkov polície a na základe uvedeného jazdil autobusom, pričom túto činnosť vykonával aj z dôvodu finančného zabezpečenia jeho rodiny. V zahraničí bol kontrolovaný políciou a to na území Nemecka, Talianska a Rakúska a nikdy nedostal žiadnu sankciu za neplatnosť dokladov, hoci bol len držiteľom medzinárodného vodičského preukazu, čo ho len utvrdilo v správnosti, že v zahraničí jazdiť môže. Ak by vedel, že nemôže viesť motorové vozidlo ani v zahraničí, tak by to nevykonával a preto svoju ľútosť, ktorú prejavil, považuje za úprimnú, opodstatnenú a akceptovateľnú.

V mene obžalovaného sa k podaným odvolaniam vyjadril aj obhajca obžalovaného JUDr. E. F., ktorý uviedol, že obžalovaný svoju vinu veľmi ľutuje, pred okresným súdom vyhlásil, že trest, ktorý mu bude uložený, prijme a vykoná s pokorou a preto mu je ľúto, že bola spochybnená zákonnosť trestného konania, resp. rozhodnutie zákonného sudcu. K odvolacím dôvodom okresného prokurátora uviedol, že aj v prípade, ak by okresný súd nepriznal obžalovanému poľahčujúcu okolnosť, že sa ku skutku priznal a tento aj úprimne oľutoval, i napriek tomu by mu mohol byť uložený rovnaký trest, nakoľko by bol zákonný a nebol by ani na dolnej hranici takto upravenej zákonnej sadzby.

Vzhľadom k uvedenému navrhol, aby odvolací súd zohľadnil všetky uvedené skutočnosti, ako aj to, že obžalovaný v priebehu trestného stíhania nerobil žiadne obštrukcie a nesnažil sa naťahovať vyšetrovanie, ako aj to, že je to človek, ktorý má pár rokov do dôchodku, pričom sa celý život snažil žiť slušne a čestne.

Krajský súd na základe takto podaných odvolaní podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie, ako aj správnosť

postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne súd len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. a zistil, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné a odvolania poškodených sú podané neoprávnenými osobami.

Okresný súd rozhodol v tejto trestnej veci napadnutým rozsudkom na základe prejednávania veci na hlavnom pojednávaní konanom dňa 21. 2. 2020. Na tomto hlavnom pojednávaní obžalovaný urobil vyhlásenie o vine v zmysle § 257 ods. 1 písm. b) Tr. por. Toto vyhlásenie okresný súd na základe súhlasného prejavu procesných strán podľa § 257 ods. 7, ods. 8 Tr. por. prijal a súčasne rozhodol, že dokazovanie k priznanému skutku vykonávať nebude a vykoná dokazovanie len vo vzťahu k rozhodnutiu o treste. Následne okresný súd v rámci vykonaného dokazovania podľa § 269 Tr. por. prečítal listinné dôkazy, pričom takto vykonané dokazovanie tvorilo skutkový základ pre výrok súdu o treste obžalovaného.

Na základe takto vykonaného dokazovania dospel okresný súd k záveru, že obžalovaný je v mieste trvalého bydliska hodnotený v podstate kladne. Nedopúšťa sa konania, ktoré by bolo predmetom prerokovania komisiou verejného poriadku. V čase rozhodovania okresným súdom obžalovaný nikde nepracoval. Doposiaľ bolo proti nemu vedené len jedno trestné stíhanie, ktoré bolo podmiennečne zastavené so skúšobnou dobou v trvaní 6 mesiacov, v ktorej sa obžalovaný osvedčil.

Na základe uvedeného okresný súd priznal obžalovanému dve poľahčujúce okolnosti, a to v zmysle § 36 písm. j) Tr. zák., že obžalovaný viedol pred spáchaním trestného činu riadny život a v zmysle § 36 písm. l) Tr. zák., že sa priznal k spáchaniu trestného činu a trestný čin úprimne oľutoval. Ako priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h) Tr. zák. okresný súd posúdil to, že obžalovaný spáchal viac trestných činov. Takto ustálený prevažujúci pomer poľahčujúcich okolností bol dôvodom, pre ktorý okresný súd upravoval trestnú sadzbu za najprísnejší zo zbíhajúcich sa prečinov podľa § 38 ods. 3, ods. 8 Tr. zák.

Vzhľadom na všetky okolnosti prípadu, spôsobený následok, prehlásenie obžalovaného o svojej vine, jeho doterajší život a ochotu podieľať sa na náhrade škody, súd po zákonnej úprave hornej hranice zákonom ustanovenej trestnej sadzby uložil obžalovanému trest odňatia slobody v trvaní 36 mesiacov, ktorý vzhľadom na spôsobený následok uložil ako nepodmienečný trest, so zaradením obžalovaného na jeho výkon do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Okresný súd ukladal obžalovanému aj trest zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel všetkých druhov, pričom skutočnosť, že obžalovaný viedol motorové vozidlo aj po zadržaní vodičského oprávnenia zohľadnil okresný súd v tom, že v súlade s ustanovením § 61 ods. 8 Tr. zák. mu do trestu zákazu činnosti nebude započítaná doba od 10. 9. 2018.

Pokiaľ ide o výhrady, ktoré formuloval okresný prokurátor vo vzťahu k uloženému trestu, krajský súd preskúmal výrok o treste a spôsobe jeho výkonu, ako aj postup, ktorý predchádzal tomuto uloženému trestu a zistil, že okresný súd rozhodol o uloženom treste na základe zákonne vykonaného dokazovania, v rámci ktorého vykonal všetky potrebné dôkazy a zistil všetky podstatné skutkové okolnosti týkajúce sa osoby obžalovaného a jeho pomerov, tieto správne vyhodnotil a pri určovaní druhu a výmery trestu sa dôsledne spravoval ustanoveniami Trestného zákona a zásadami pre ukladanie trestov.

Teda s úvahami, ktorými sa prvostupňový súd spravoval pri určení druhu a výmery trestu, sa krajský súd v plnej miere stotožňuje. Správne ustálil okresný súd tak poľahčujúce, ako aj priťažujúce okolnosti a pri svojom rozhodovaní zohľadnil aj všetky ďalšie právne relevantné skutočnosti, v dôsledku čoho vlastne dôsledne aplikoval § 34 ods. 4 Tr. zák.

Krajský súd má za to, že okresný súd správne priznal obžalovanému poľahčujúcu okolnosť v zmysle § 36 písm. l) Tr. zák., nakoľko ľútosť, ktorú prejavil obžalovaný, vníma aj krajský súd ako úprimnú, a to nielen vzhľadom k procesným prejavom obžalovaného na hlavnom pojednávaní po vyhlásení svojej viny, ale aj k jeho správaniu už v priebehu prípravného konania. Obžalovaný sa zodpovedne postavil k svojmu skutku a k jeho následkom, aj vďaka čomu bolo možné objasniť danú vec a prejednať ju na súde v relatívne krátkom čase, ak si uvedomíme, že ide o dopravnú nehodu, ktorá sa stala na území cudzieho štátu, pri ktorej došlo k veľkému množstvu rôznych trestnoprávných následkov, kde poškodenými sú aj občania Českej republiky, v dôsledku čoho bolo potrebné vykonávať procesné úkony a znalecké dokazovanie na území prakticky troch štátov.

Obžalovaného konanie teda naplňa všetky zákonné podmienky na priznanie úprimnej ľútosti a to aj v porovnaní s obžalovanými v iných druhovo podobných trestných veciach, pričom priznanie tejto poľahčujúcej okolnosti obžalovanému za uvedených okolností prípadu je v súlade aj s ustálenou súdnou praxou, čím sa zachoval rovnaký prístup a rovné postavenie obžalovaných pred súdom a zákonom.

Pokiaľ ide o vytykané vedenie motorového vozidla, konkrétne autobusu obžalovaným po danej dopravnej nehode a mimo územia Slovenskej republiky, je potrebné povedať, že k tomuto správaniu sa obžalovaný priznal už na hlavnom pojednávaní. Touto okolnosťou prípadu sa zaoberal aj okresný súd, pričom ju správne posúdil, vyhodnotil a aj správne zohľadnil pri ukladaní trestu obžalovanému, keď uvedené vedenie motorového vozidla našlo svoje vyjadrenie v uloženom treste zákazu činnosti, ktorý bol ukladaný na hornej hranici samotnej trestnej sadzby trestu zákazu činnosti po vykonanej úprave v zmysle § 38 ods. 3, ods. 8 Tr. zák. a navyše bude zohľadnená aj pri postupe v zmysle § 61 ods. 8 Tr. zák.

Odvolačný súd sa stotožňuje s názorom okresného súdu, že výrazný podiel na tom, že obžalovaný mohol viesť motorové vozidlo po skutku má aj nedostatočná, resp. komplikovaná legislatíva, ako aj nesprávny postup zo strany štátneho orgánu, nakoľko objektívne nebolo možné vyvrátiť a musela sa akceptovať aj obrana obžalovaného, podľa ktorej bol obžalovaný nesprávne informovaný políciou o možnosti vedenia motorového vozidla len na základe medzinárodného vodičského preukazu v zahraničí, pričom o správnosti tohto právneho názoru skutočne mohol byť obžalovaný nesprávne utvrďovaný aj v dôsledku toho, že uvedenú protiprávnosť nezistili ani policajné kontroly, ktorým bol opakovane podrobený v cudzine.

Vychádzajúc z prezumpcie neviny, právneho omylu, do ktorého bol obžalovaný uvedený policajným orgánom, nesprávneho postupu polície, ktorá vydala obžalovanému medzinárodný vodičský preukaz napriek tomu, že sa voči jeho osobe viedlo trestné konanie pre dopravnú nehodu, ako aj zo skutočnosti, že obžalovaný je dlhoročný profesionálny vodič, pričom vedenie motorového vozidla je jediným zdrojom obživy obžalovaného, ktorým zabezpečuje svoju rodinu, ako aj svoje budúce dôchodkové zabezpečenie, dospel odvolací súd k záveru, že by bolo nespravodlivé, ak by toto vedenie motorových vozidiel obžalovaným bolo príčinou pre nepriznanie úprimnej ľútosti obžalovanému, ako podmienky pre uznanie poľahčujúcej okolnosti v zmysle § 36 písm. l) Tr. zák.

To, že obžalovaný viedol motorové vozidlo, hoci objektívne na to nemal splnené zákonné podmienky, je konanie, ktoré nie je predmetom tohto trestného stíhania obžalovaného, a preto nie je možné reálne ho postihovať za toto protiprávne konanie v tomto prebiehajúcom konaní, nakoľko uvedenou činnosťou obžalovaného, presnejšie jej objasnením, by sa mali zaoberať iné príslušné štátne orgány v zákonom stanovenom procesnom postupe a v prípade, že sa preukáže podozrenie, že išlo o marenie výkonu úradného rozhodnutia, bude potrebné stíhať obžalovaného v inom trestnom konaní zákonným spôsobom a zákonným postupom.

Vyššie uvedenými úvahami dospel odvolací súd k záveru o správnosti určenia poľahčujúcich okolností, ich prevažujúceho pomeru, ako aj k správnej úprave predmetnej trestnej sadzby v zmysle § 38 ods. 3, ods. 8 Tr. zák. V dôsledku uvedeného sa aj samotná výmera trestu odňatia slobody vo výške 3 rokov javí byť ako správna, primeraná a vo všetkých ohľadoch spravodlivá.

Z uvedených dôvodov sa odvolací súd nestotožnil s návrhom okresného prokurátora o uložení trestu odňatia slobody v hornej polovici trestnej sadzby, resp. na jej hornej hranici trestnej sadzby. Maximálny trest odňatia slobody na hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby by mal byť podľa názoru krajského súdu ukladaný páchatelom, ktorí na rozdiel od obžalovaného budú povedzme vážnymi recidivistami, resp. budú mať súbeh ešte aj s ďalšou druhovo inou trestnou činnosťou - neposkytnutie pomoci po dopravnej nehode a podobne. Na základe uvedených dôvodov sa odvolací súd nestotožnil s odvolacími námietkami okresného prokurátora, a preto jeho odvolanie ako nedôvodne zamietol.

Argumentácia, ktorú odvolací súd použil vo vzťahu k odvolaniu prokurátora, je zároveň aj reakciou na námietky, ktoré vo svojom odvolaní uviedol aj poškodený F. Q., aj keď treba súhlasiť s názorom okresného prokurátora a zdôrazniť, že poškodený skutočne nemá právo odvolaním napádať samotný skutok a ďalšie skutkové okolnosti týkajúce sa viny a trestu. Jeho procesné právo podávať odvolanie proti rozsudku súdu prvého stupňa Trestný poriadok obmedzuje len voči výroku o náhrade škody. Z

obsahu poškodeným podaného odvolania vyplýva, že vôbec nesmeruje proti výroku o škode, ale proti výroku o vine a treste obžalovaného, ako aj proti postupu, ktorý predchádzal napadnutému rozhodnutiu, na čo nie je poškodený oprávnený.

Pokiaľ ide o odvolanie poškodeného F. Q., ale aj odvolania podaného splnomocnenkyňou poškodených, odvolací súd ich vyhodnotil ako odvolania podané neoprávnenou osobou, nakoľko okresný súd všetkých poškodených, ktorí sa pripojili do tohto trestného konania so svojimi nárokmi na náhradu škody, nepripustil do konania pred súdom. Toto svoje rozhodnutie okresný súd právne správne, jasne a zrozumiteľne odôvodnil, pričom s jeho argumentáciou sa odvolací súd v plnej miere stotožňuje a v podrobnostiach na ňu odkazuje.

Krajský súd zdôrazňuje, že skutočne nárok na náhradu škody spôsobenej pracovníkom tretej osobe zavinený porušením povinností pri plnení pracovnej úlohy, alebo v priamej súvislosti s ňou, môže v adhéznom konaní uplatniť len zamestnávateľ, s ktorým je pracovník v čase spôsobenej škody v pracovnom pomere. Poškodenej tretej osobe v takomto prípade nepatrí nárok na náhradu škody voči pracovníkovi a svoje nároky môže uplatniť len voči zamestnávateľovi, ktorého bol páchatel' v čase spáchania činu pracovníkom, nie však v trestnom konaní proti páchatel'ovi.

Navyše pokiaľ ide o poškodených, ktorých zastupuje splnomocnenkyňa Mgr. Ing. F., tak ako správne dôvodil okresný súd, siedmi z menovaných poškodených (okrem T. T.) ani len neboli v prípravnom konaní k týmto nárokom vypočutí, v dôsledku čoho by pre rozhodnutie o ich nárokoch bolo potrebné vykonať ďalšie dokazovanie, ktoré by neprimerane predĺžilo predmetné trestné konanie a napokon, ako správne poukázal aj okresný súd, poškodený T. T. pri svojom výsluchu dňa 15. 2. 2019 prehlásil, že si žiadnu škodu neuplatňuje.

Z uvedených dôvodov poškodení, ktorí podali proti napadnutému rozhodnutiu svoje odvolanie, nie sú objektívne osobami, ktoré by boli oprávnené podať proti rozsudku odvolanie, a preto odvolací súd ich odvolania v zmysle § 316 ods. 1 Tr. por. zamietol.

Zhrnúc vyššie uvedené dôvody krajský súd uzatvára, že okresným súdom uložený trest odňatia slobody a trest zákazu činnosti považuje za zákonný, primeraný a spravodlivý. Okresný súd uložený trest riadne, vecne a dostatočne odôvodnil skutočnosťami zistenými na základe zákonne vykonaného dokazovania, a s touto právnou argumentáciou okresného súdu sa krajský súd v plnej miere stotožňuje.

Tieto skutočnosti odôvodňujú záver vyslovený vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.